

The Holy See

VIAGGIO APOSTOLICO IN POLONIA (31 MAGGIO - 10 GIUGNO 1997)

ADORAZIONE DEL SANTISSIMO SACRAMENTO

OMELIA DI GIOVANNI PAOLO II

Cattedrale di San Giovanni Battista (Wrocław) - Sabato, 31 maggio 1997

« *Jam jest chleb życia* » (Io. 6, 26-27).

Jako pielgrzym na Międzynarodowy Kongres Eucharystyczny *pierwsze kroki kieruję do prastarej katedry wrocławskiej, aby z wiarą uklęknąć przed Najświętszym Sakramentem - « Chlebem życia »*. Czynię to z wielkim wzruszeniem i z sercem przepelnionym wdzięcznością wobec Bożej Opatrzności *za dar tego Kongresu* oraz za to, iż odbywa się on właśnie tutaj, we Wrocławiu, w mojej Ojczyźnie.

Po cudownym rozmnożeniu chleba, rzeszom, które Co szukały, Chrystus mówi; «Zaprawdę, powiadam wam: Szukacie Mnie nie dlatego, żeście widzieli znaki, ale dlatego, żeście jedli chleb do sytości. *Troszczcie się nie o ten pokarm, który ginie, ale o ten, który trwa na wieki*, a który da wam Syn Człowieczy » (Io. 6, 26-27). Z Jakże trudne było dla słuchaczy Jezusa to przejście od znaku do tajemnicy, na którą ów znak wskazywał, od chleba powszedniego do tego chleba, «który trwa na wieki ». Nie jest ono łatwe również i dla nas, ludzi XX wieku. Po to właśnie są Kongresy Eucharystyczne, aby tę prawdę całemu światu przypominały: « Troszczcie się nie o ten pokarm, który ginie, ale o ten, który trwa na wieki ».

Rozmówcy Chrystusa w Kafarnaum kontynuując dialog, pytają słusznie: « *Cóż mamy czynić, abyśmy wykonywali dzieła Boże?* » (Ibid. 6, 28). Chrystus odpowiada: « Na tym polega dzieło Boga, *abyście uwierzyli w Tego, którego On posłał* » (Ibid. 6, 29). Jest to wezwanie do wiary w Syna Człowieczego, w Dawcę pokarmu, który nie ginie. Bez wiary w Tego, którego Ojciec posłał, niepodobna rozpoznać i przyjąć ten nieprzemijający dar. Dlatego właśnie jesteśmy tu, we Wrocławiu, na Kongresie Eucharystycznym. Jesteśmy tutaj po to, aby wspólnie z całym Kościołem

wyznać naszą wiarę w Chrystusa-Eucharystie, w Chrystusa-Chleb żywy i dający życie. Mówimy wraz ze św. Piotrem: « Ty jesteś Mesjasz, Syn Boga żywego » (Matth. 16, 16). « Panie, do kogóż pójdziemy? Ty masz słowa życia wiecznego » (Io. 6, 68).

2. «Panie, dawaj nam zawsze tego chicha! (Io. 6, 34).

Cudowne rozmnożenie chleba nie wzbudziło oczekiwanej odpowiedzi wiary w naocznych świadkach tego wydarzenia. Zażądali, nowe-go znaku: « *Jakiego wiec dokonasz znaku, abyśmy go widzieli i Tobie uwierzyli? Cóż zdziałasz? Ojcowie nasi jedli mannę na pustyni, jak na-pisano: Dal im do jedzenia chleb z nieba* » (Ivi 6, 30-31). Słuchacze, uczniowie otaczający Jezusa oczekują więc znaku podobnego do manny, którą przodkowie jedli na pustyni. Jezus zaś wzywa ich, aby oczekiwali czegoś więcej niż tylko powtórzenia cudu manny, by oczekiwali pokarmu zupełnie innego rodzaju. Chrystus mówi: « Nie Mojżesz dal wam chleb z nieba, ale dopiero *Ojciec mój da wam prawdziwy chleb z nieba. Albo-wiem chlebem Bożym jest Ten, który z nieba zstępuje i życie daje światu* » (Io. 6, 32-33).

Obok głodu fizycznego człowiek doświadcza jeszcze innego głodu, głodu, którego zwyczajny pokarm nie jest w stanie zaspokoić. Chodzi tutaj o *głód życia wiecznego*. Znak manny był zapowiedzią przyjścia Chrystusa, który zaspokaja człowieczy głód wieczności przez to, że sam staje się « chlebem Bożym », który « daje życie światu ». I oto słuchacze proszą Jezusa o spełnienie tego, co znak manny zapowiadał, może nie zdając sobie sprawy z tego, jak daleko sięga ich prośba: « *Panie, dawaj nam zawsze tego chleba!* ». Jakże wymowna prośba! Jakże hojne i jak zaskakujące jej spełnienie. « *Ja jestem chleb życia. Kto do Mnie przychodzi, nie będzie łaknął; a kto we Mnie wierzy, nigdy pragnąć nie będzie . . . Ciało moje jest prawdziwym pokarmem, a Krew moja jest prawdziwym napojem. Kto spożywa moje Ciało i Krew moją pije, trwa we Mnie, a ja w nim* » (Ivi 6, 35.55-56). « *Kto spożywa moje Ciało i pije moją Krew, ma życie wieczne, a ja go wskreszę w dniu ostatecznym* ». « *Jak Mnie posłał żyjący Ojciec, a ja żyję przez Ojca, tak i ten, kto Mnie spożywa, będzie żył przeze Mnie* » (Ivi 6, 57)

Jakże wielka, godnością zostaliśmy obdarzeni! Oto Syn Boży daje nam samego siebie w Sakramencie Ciała i Krwi swojej. „*Jakże nieskończenie hojny jest Bóg.*» Odpowiada na nasze najgłębsze pragnienia, które nie są tylko pragnieniami ziemskiego chleba, lecz sięgają horyzontów życia wiecznego. Zaprawdę, oto wielka tajemnica wiary!

3, «Rabbi (Nauczycielu], kiedy tu przybyłeś?» (Ivi 6, 25).

Tak pytali Jezusa ludzie szukający Go po cudownym rozmnożeniu chleba. Tak również i my pytamy Jezusa dzisiaj we Wrocławiu. Tak pytają Go wszyscy uczestnicy Kongresu Eucharystycznego. A Chrystus nam odpowiada: przybyłem, gdy wasi przodkowie przyjmowali chrzest, za czasów Mieszka i Bolesława Chrobrego, gdy biskupi i kapłani zaczęli sprawować na tej ziemi « *wielką tajemnicę wiary* », która gromadziła w jedno wszystkich *złaknionych pokarmu*

dającego życie wieczne.

A wiec Chrystus przybył do Wrocławia przed z górą tysiącem lat, gdy tutaj rodził się Kościół, a Wrocław stał się stolicą biskupstwa, jednego z pierwszych na ziemiach piastowskich. Chrystus na przestrzeni wieków przybywał do wszystkich miejsc globu ziemskiego, skąd pochodzą uczestnicy Kongresu Eucharystycznego. I odtąd Jego obecność w Eucharystii trwa, zawsze tak sarno *cicha, pokorna i hojna*. Zaiste, « umiłowałszy swoich na świecie, do końca ich umiłował » (Jn. 13, 1)

Teraz, u progu trzeciego tysiąclecia, pragniemy dać szczególny wyraz naszej wdzięczności. Kongres Eucharystyczny we Wrocławiu *ma wymiar międzynarodowy*. Uczestniczą w nim wierni nie tylko z Polski, ale z całego świata. Wszyscy razem pragniemy dać wyraz naszej głębokiej wierze w Eucharystię i naszej gorącej wdzięczności za eucharystyczny pokarm, którym żywią się od prawie dwóch tysięcy lat całe pokolenia wierzących w Chrystusa. Jakże nieprzebrany i szeroko otwarty dla wszystkich jest ten *skarbiec Bożej miłości*. Jak przeogromny jest *dług zaciągnięty wobec Chrystusa-Eucharystii!* Zdajemy sobie z tego sprawę i razem ze św. Tomaszem z Akwinu wołamy: « *Quantum potes, tantum aude: quia maior omni laude, nec laudare sufficis* », co w polskim tłumacze- można wyrazić następująco: « Z całej duszy chwal Co śmiało, gdyż przewyższa wszystko chwałą, i co pieśń zamierza (Sequentia «Lauda Sion»)

Słowa tego hymnu eucharystycznego bardzo dobrze wyrażają postawę uczestników Kongresu. Staranny się w ciągu tych dni okazać Panu jesusowi w Eucharystii wszelką cześć i chwałę, na jaką zasługuje. Staramy się dziękować Mu za jego obecność, za to, że pozostaje z nami prawie od dwóch tysięcy lat.

Dziękujemy Ci, Ojczy nasz,
za święte imię Twoje,
któremu zgotowałeś mieszkanie.
w sercach naszych
Ty, o Panie przedwieczny,
stworzyłeś wszystko
dla imienia Twego,
pokarm i napój dałeś
ludziom na pożywienie,
nam zaś darowałeś
pokarm duchowy oraz napój
i żywot wieczny
przez Chrystusa, Syna Twego! ».
Amen.

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana